

Můj smutný svět

Petra Karasová

Petra Karasová

POSEDLÁ LÁSKOU

1. KAPITOLA (ŘÍJEN 2010)

„Můžeš mi laskavě říct, co tě to napadlo? Vztít si jen tak peníze na dojíždění do školy a jet za ně do Prahy? Víš, jaký jsme o tebe měli strach?“

Smutně sklápím hlavu, nemá smysl na tohle mamce něco odpovídat. Jen tiše hlesnu:

„Promiň.“

„To je všechno? Promiň?“

„Já nevím, prostě jsem jen chtěla vidět Michala, nic víc.“

„Ale stejně jsi ho neviděla nebo ano?“

Zavrtím hlavou.

„Tenhle týden budeš u nás, babička jela do Brna za kamarádkou. Ale běda ti, jestli ještě někdy provedeš takovou blbost.“

Vstávám od stolu a беру si tašku, kterou jsem včera měla s sebou v Praze. Mám v ní jen peněženku s doklady, zápisník, MP3ku a pití.

„Mami a nemohla bych si místo školy dojet k babičce pro školní věci? Vždyť bez učebnic a svých poznámek tam budu zbytečně.“

„Ne! Budeš si psát do zápisníku a pak si to přepíšeš do těch svých desek, učebnice si půjčíš.“

„Dobře, tak tam pojedu až odpoledne se strejdou.“

Oblékám si podzimní bundu, obouvám se a jdu do školy.

Jsem to ale husa blbá, takovejhle průser udělat. Sama nevím, co mě to popadlo, přece mi muselo být jasné, že Michala nepotkám. Ano, vím sice, ve které pražské čtvrti bydlí, ale i tak byla šance na setkání s ním nulová. No jo. V poslední době mi vůbec přijde, že dělám jen samý průsery. Že by to bylo tím novým práškem? Nevím, proč mi psychiatr nenechal ten starý. Asi mu řeknu, aby mi ho vrátil, vyhovoval mi líp. To už jsem u školy.

Celé dopoledne mi utíká pomalu, stránky v zápisníku se rychle plní mými poznámkami. Naštěstí nám na střední škole už nikdo naše poznámky z hodin nekontroluje, takže nevadí, že si je píšu teď sem a večer si je přepíšu. Od prváku si zápisky píšu na volné listy ze starých sešitů a vkládám je do fólií a ty do velkých desek. Ušetřím tak za sešity a zužitkuju volné listy těch starých. Když skončí vyučování, dojdu si na oběd a pak jdu opět k rodičům.

V půl čtvrté odjíždím s mým strejdou k babičce. Sbalím si u ní věci do školy, nějaké oblečení a kosmetiku a pak jedu autobusem domů. Cestou se už stmívá, a když dorazím k rodičům, je už úplná tma. Mamka mi po večeři připraví na přespávání postel v jídelně a já si po sprše jdu lehnout, jsem už unavená, zápisky z dnešního vyučování si přepíšu zítra. Dlouho se neklidně převaluji, než konečně usnu.

2. KAPITOLA

Týden u rodičů mi utekl celkem rychle. Musím říct, že z návratu babičky od kamarádky jsem měla strach, bála jsem se jejích výčitek, ale nakonec to proběhlo celkem v pohodě. Rozhodně to přijala líp než to, že jsem o prázdninách prodala mobil. Nový jsem samozřejmě nedostala, takže teď jsem bez mobilu. První týden mi to přišlo divné, ale už jsem si zvykla. Mamka mi slíbila, že když za půl roku odmaturuju na první pokus, tak mi nějaký koupí a když nebudu mít na maturitním vysvědčení žádnou trojku, tak dostanu i notebook. Maturitní otázky se proto učím už od září, kdy nám je začali postupně dávat. Jsem ráda, že nemusím maturovat z matematiky, to bych nedala. Stejně jsem zvědavá, jaká ta slavná státní maturita bude.

Jelikož se blíží komunální volby, má teď Michal na svém facebooku ohledně toho plno příspěvků. Ještě, že ten notebook zatím nemám, to bych tam asi byla pořád a na učení bych kašlala. Jeden můj spolužák má kvůli tomu, že mám Michala ráda, ze mě legraci. No jo, je to celebrita, ale proč bych ho nemohla milovat?

Jednou o volné hodině mě poprosila učitelka na tělocvik, abych jí něco zařídila v kanceláři. Samozřejmě jsem jí vyhověla, a když jsem se vrátila do šatny, řekl mi spolužák, že prý mám jít za tou učitelkou, že pro mě něco má. Dostala jsem dva balíčky, které jinak dostávaly holky v prváku, takové ty s vložkami či tampony.

V těchto byl ještě vzorek šamponu a časopis, kde k mému překvapení nebyla ani zmínka o menstruaci a podobných věcech, ale docela zajímavé články. Cestou domů jsem se v autobuse začetla do článku „Přijmi sama sebe“. Jo, kéž by to šlo. Je to sice už rok, co jsem se dozvěděla svojí diagnózu, ale pořád se s tím, že mám schizoafektivní poruchu nemůžu smířit. Ano, беру sice léky, takže už nemám „slyšiny“ a nemyslím si, že mě Michal miluje, ale stejně si připadám taková...zbytečná...mám pocit, že na tomhle světě nemám žádnou roli, že jsem pro ostatní jen přítěž. Pozoruji kapky, stékající po oknech autobusu a z očí mi mimoděk ukápnou slza, kterou si rychle stírám.